

DECIZIA Nr.1.636
din 10 decembrie 2009

**referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru
modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România
nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului**

Publicată în Monitorul Oficial nr.45 din 20.01.2010

Cu Adresa nr.51/6.683 din 10 noiembrie 2009, Secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție și al art.15 alin.(4) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului, formulată de un grup de 56 de deputați.

La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile a 56 de deputați, autori ai sesizării de neconstituționalitate. Potrivit acestei liste, autorii sesizării de neconstituționalitate sunt următorii: Stoica Mihaela, Gherasim Vasile, Barbu Sulfina, Nițu Adrian Henorel, Călian Petru, Bud Nicolae, Uricec Eugen Constantin, Păduraru Nicușor, Alecu Valeriu, Movilă Petru, Fuia Stelian, Gheorghe Tinel, Bode Lucian Nicolae, Vladu Iulian, Axenie Carmen, Spînu Teodor-Marius, Marin Mircea, Bărbulescu Daniel-Ionuț, Botiș Ioan-Nelu, Andronache Gabriel, Postolachi Florin, Dugulescu Marius Cristinel, Gurzău Adrian, Buda Daniel, Pardău Dumitru, Chircu Doinița-Mariana, Oltean Ioan, Mustea-Șerban Răzvan, Ialomițianu Gheorghe, Petrescu Cristian, Olar Corneliu, Riviș-Tipei Lucian, Ghiță Cornel, Liga Dănuț, Rogin Marius, Tabără Valeriu, Drăgulescu Iosif Ștefan, Vișan Gelu, Anastase Roberta Alma, Anghel Florin Serghei, Voinescu-Cotoi Sever, Seremi Ștefan, Bot Octavian, Oajdea Daniel Vasile, Vlăcu Samoil, Zamfirescu Sorin Ștefan, Cărare Viorel, Bădulescu Adrian, Florescu Adrian, Preda Cezar-Florin, Prigoană Vasile-Silviu, Canacheu Costică, Dumitru Georgică, Trășculescu Alin Silviu, Sava Andrei-Valentin și Boldea Mihail.

La sesizare au fost anexate, în copie, următoarele documente:

- Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului;
- Raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților asupra propunerii legislative pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului;
- Extrasul din stenograma ședinței Camerei Deputaților din data de 2-3 noiembrie 2009 cuprinzând dezbaterile și votul asupra legii în discuție.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.J6138 din 10 noiembrie 2009 și formează obiectul Dosarului nr.8.034A/2009.

Prin această sesizare, autorii acesteia solicită Curții să se pronunțe asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului.

În sesizare se arată că proiectul legii supuse controlului de constituționalitate a primit avize negative din partea comisiilor de specialitate ale Camerelor Parlamentului, raport de respingere din partea Comisiei juridice de numiri, disciplină, imunități și validări din Senat și raport favorabil din partea Comisiei juridice, de disciplină și imunități din Camera Deputaților, în baza căruia aceasta a aprobat Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului.

Autorii sesizării susțin că prin legea contestată, pe de o parte, se acordă exclusivitate prestării unor servicii Camerei de Comerț și Industrie a României, iar pe de altă parte, se modifică statutul instituției publice Oficiul Național al Registrului Comerțului, care devine o structură cu personalitate juridică, organizată și funcționând pe lângă o asociație neguvernamentală, Camera de Comerț și Industrie a României.

În continuare, se arată că noile soluții legislative contravin prevederilor constituționale, după cum urmează:

- Art.1 pct.3 lit.c) și j) din lege [referitor la art.28 alin.(2) lit.c) și j) din Legea nr.335/2007] încalcă prevederile constituționale ale art.135 alin.(2) lit.a) și art.148 alin.(2) și prevederile art.14 alin.(2) și art.86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

- Art.II pct.1, 3 și 5 [prin care se modifică art.2 alin.(2), art.9 și art.11 din Legea nr.26/1990] și art.V din actul normativ contestat, contravin art.135 alin.(2) lit.a), art.136 și art.148 alin.(2) din Constituție, precum și art.14 alin.(2) și art.86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, deoarece au ca efect "concesionarea unui serviciu public de interes general, prin transferul în gestiunea camerelor de comerț, cu nerespectarea principiilor egalității de tratament, transparenței și proporționalității pe care, potrivit interpretării Curții Constituționale, trebuie să se bazeze concesionarea unui serviciu public."

În legătură cu acest aspect, se subliniază faptul că bunurile proprietate publică sunt garantate și ocrotite prin lege și aparțin statului sau unităților administrativ-teritoriale și sunt inalienabile. Acestea pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate, sau date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică, instituțiile de utilitate publică fiind înființate, organizate și sub controlul statului și în niciun caz organizații autonome înființate prin acordul de voință al părților.

Autorii sesizării susțin faptul că prin dispozițiile contestate sunt înfrânte normele legale privind politicile concurențiale și condițiile exprese referitoare la măsurile de sprijin acordate de stat persoanelor juridice, astfel cum sunt stabilite de art.26 lit.l) din Legea concurenței nr.21/1996 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.117/2006 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat.

În continuare se arată că, deoarece dispozițiile art.II pct.5 din legea criticată prevăd că tarifele percepute de oficiile registrului comerțului se fac venit la bugetul camerelor de comerț și industrie, se încalcă dreptul de proprietate al oficiilor registrului comerțului.

Potrivit art.148 din Constituție, autoritățile statale au sarcina garantării ducerii la îndeplinire a obligațiilor rezultate din normele comunitare. Or, legea contestată nu prevede nicio garanție a respectării acquis-ului comunitar în domeniul societăților comerciale și nicio pârghie de control a statului asupra modului de exercitare a acestui serviciu public.

- Art.III din lege este contrar prevederilor constituționale ale art.20, art.41 și art.53, precum și prevederilor art.6 pct.1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, deoarece creează posibilitatea Camerei de Comerț și Industrie a României de a prelua personalul actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale în limita structurii organizatorice și a numărului de posturi stabilite de Colegiul de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României.

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992, privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a transmite punctele lor de vedere.

Președintele Senatului, în punctul său de vedere, consideră că "obiectiile de neconstituționalitate trebuie respinse atât pentru neîndeplinirea condițiilor de fond privind controlul de constituționalitate, întrucât textele constituționale invocate nu sunt incidente în reglementările legii, cât și pentru lipsa cauzei, a motivelor de neconstituționalitate [...]" În acest sens, președintele Senatului face următoarele precizări:

1. În ceea ce privește critica autorilor sesizării, potrivit căreia rapoartele și avizele negative ale comisiilor parlamentare solicitate să se pronunțe cu privire la proiectul de lege în discuție ar aduce atingere "substanței de constituționalitate a legii", se apreciază că aceasta nu are relevanță, "întrucât aceste proceduri interne nu produc consecințe în adoptarea sau nu a unui act normativ de către Camera decizională."

2. Referitor la critica privind contrarietatea dispozițiilor art.II pct.1, 3 și 5 și ale art.V din legea în discuție, cu "principiile egalității de tratament, transparenței și proporționalității" pe care trebuie să se bazeze, în opinia autorilor sesizării, concesionarea unui serviciu public, se arată că nicio prevedere din cuprinsul legii nu sugerează măcar instituția concesiunii, fiind vorba de o "opțiune a legiuitorului" privind cadrul în care se realizează o activitate de interes public. În acest context, este menționată și Decizia Curții Constituționale nr.212/2003, potrivit căreia "Oficiul Național al Registrului Comerțului nu a fost nici potrivit reglementărilor anterioare parte constitutivă a Camerei de Comerț și Industrie a României, ci un serviciu public organizat pe lângă aceasta, cu structură de sine stătătoare."

Faptul că, prin lege, s-a decis reatașarea Oficiului Național al Registrului Comerțului "pe lângă" Camera Națională, respectiv Camerele județene, nu înseamnă că atribuțiile și serviciile aparținând competenței legale a Oficiului Național sunt "preluate de camerele de comerț ori concesionate acestora", acestea fiind entități cu totul distincte și autonome, cu atribuții proprii, nesusceptibile de transfer. Așa fiind, referirea autorilor sesizării la tratatele constitutive ale Uniunii Europene și la jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene privind

"atribuirea" sau "concesionarea" serviciilor publice, prin raportare la art.148 alin.(2) din Constituție, este pur și simplu fără suport.

3. Art.V din lege consacră și garantează dreptul de proprietate al Oficiului Național al Registrului Comerțului asupra bunurilor sale, care "rămân în proprietatea, administrarea sau folosința" acestuia "în funcție de statutul juridic al acestora la data intrării în vigoare a prezentei legi", astfel încât nici invocarea art.136 din Constituție nu se susține.

Legea criticată nu reglementează niciun aspect concurențial și niciun ajutor de stat, așa încât "nu denaturează concurența pe piață" și nu "acordă camerelor de comerț un ajutor de stat."

4. Critica potrivit căreia pct.5 al art.II din lege, cu referire la art.11 alin.(2) din Legea nr.26/1990, ar contraveni art.136 din Constituție, întrucât "tarifele percepute de oficiile registrului comerțului se fac venit la bugetul camerelor de comerț și industrie", este considerată nejustificată, deoarece tarifele se încasează "în contul special deschis al camerelor pentru operațiunile specifice Registrului comerțului", acesta fiind un cont cu afecțaiune specială, cu scop și destinație exclusive. Destinația sumelor rezultate din tarifele percepute pentru serviciile prestate este stabilită prin art.10 alin.(3) și (4) din lege.

5. Prin invocarea art.136 din Constituție, autorii sesizării susțin că pct.5 al art.II din lege, cu referire la art.11 alin.(2) din Legea nr.26/1990, este neconstituțional, întrucât "entității nou create", adică Oficiul Național, deși i se recunoaște personalitate juridică o "lipsește de elementele constitutive esențiale, de imposibilitatea constituirii și dezvoltării patrimoniului propriu, forul decizional fiind Camera de Comerț și Industrie". Această susținere este considerată ca fiind lipsită de orice temei, deoarece prin legea criticată nu se creează o "nouă entitate", Oficiul Național al Registrului Comerțului rămânând, sub toate aspectele, inclusiv al atributelor sale ca persoană juridică, aceeași entitate care funcționează acum sub autoritatea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, forul propriu decizional al Oficiului fiind directorul general, potrivit art.II pct.4 din lege care modifică art.10 alin.(5) și (6) din Legea nr.26/1990.

În acest context, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr.212/2003.

6. Autorii sesizării susțin că dispozițiile art.II pct.5, referitoare la art.11 alin.(1) din Legea nr.26/1990, contravin normelor comunitare în ceea ce privește fixarea tarifelor pentru serviciile prestate de structurile Oficiului Național, Guvernul aflându-se în "imposibilitatea aducerii la îndeplinire a normelor comunitare" în acest domeniu. Din punctul de vedere al Președintelui Senatului, art.11 alin.(1) din Legea nr.26/1990 reglementează tocmai posibilitatea Guvernului de a controla aceste tarife și de a decide, cu avizul consultativ al Ministerului Finanțelor Publice.

7. Se arată că nu este întemeiată nici susținerea potrivit căreia, din perspectiva dispozițiilor art.II pct.1 și pct.3 din lege, care "consacră transferul registrului comerțului", Ministerul Justiției este pus în "imposibilitatea îndeplinirii atribuțiilor sale pentru respectarea acquis-ului comunitar". În acest sens, se precizează faptul că, așa cum reiese din conținutul prevederilor constituționale ale art.148 alin.(4) și (5), nu Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, ci Parlamentul, Președintele, Guvernul și autoritatea judecătorească, după caz, garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul de aderare și din cele subsecvente acestuia.

8. În final, se apreciază că nu pot fi primite nici criticile privind încălcarea dreptului la muncă al personalului Oficiului Național și al structurilor sale sau încălcarea principiilor aplicabile protecției salariaților în cazul transferului de întreprinderi. Astfel, se arată că nu este vorba de "un transfer de întreprinderi", în sensul art.4 lit.d) din Legea nr.67/2006, întrucât Oficiul Național nu trece în "proprietatea" Camerei Naționale, iar oficiile teritoriale nu trec în "proprietatea" camerelor județene, ci doar funcționează "pe lângă" acestea.

În legătură cu aceste subiecte, sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr.212/2003, nr.545/2006 și nr.609/2007. Astfel, prin Decizia nr.212/2003, Curtea a statuat că "Existența serviciilor publice înființate prin lege sau alte acte normative poate înceta, în mod simetric, tot prin lege sau alte acte normative. Tot astfel, activitatea desfășurată de un serviciu public poate fi încredințată unei autorități statale sau unei persoane private ori poate fi transferată [...]."

Concluzionând, Președintele Senatului apreciază că sesizarea privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului este neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră sesizarea ca fiind întemeiată, în esență, pentru următoarele argumente:

1. Critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.3 din lege este justificată, deși aceste dispoziții "nu figurează în versiunea finală a legii." Se apreciază că eliminarea acestui text a fost propusă și adoptată cu înfrângerea art.64 alin.(1) din Constituție și art.99 alin.(9) coroborat cu art.108 alin.(4) din Regulamentul Camerei Deputaților.

2. Dispozițiile art.II pct.3, 4 și 5 și cele ale art.V din lege sunt neconstituționale, deoarece "încalcă norma constituțională ce guvernează regimul administrării bunurilor și serviciilor publice" și "contravin principiilor egalității de tratament, transparenței și proporționalității pe care, potrivit interpretării Curții Constituționale, trebuie să se bazeze concesionarea unui serviciu public." În acest sens, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr.136/2001.

De asemenea, prin aceste texte de lege sunt înfrânte și prevederile comunitare în materie. Sub acest aspect, este invocată jurisprudența în materie a Curții de Justiție a Comunităților Europene, concretizată în Hotărârea Comisiei c. Germaniei, din 18 noiembrie 2004, și Hotărârea Comisiei c. Franței, din 14 octombrie 2004.

3. Critica de neconstituționalitate a art.II pct.5, referitor la art.11 alin.(1) din Legea nr.26/1990 este justificată în funcție de art.148 din Constituție, care "consacră caracterul obligatoriu și prioritar al normelor comunitare în raport cu dispozițiile contrare din legile interne", precum și "obligația autorităților statale de a garanta ducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din normele comunitare."

În legătură cu acest aspect, se arată că "Guvernul, prin Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, este responsabil pentru transpunerea și monitorizarea aplicării normelor comunitare în domeniul societăților comerciale, aplicare realizată, în cea mai mare parte, prin Oficiul Național al Registrului Comerțului. Transferul registrului comerțului pune ministerul în imposibilitatea îndeplinirii atribuțiilor sale în această materie".

Mai mult, "legea nu prevede nicio garanție a respectării acquis-ului comunitar în domeniul societăților comerciale și nicio pârghie de control a statului asupra modului de exercitare a acestui serviciu public".

4. În ceea ce privește art.II pct.5 din lege, referitor la art.11 alin.(2) din Legea nr.26/1990, Guvernul consideră critica de neconstituționalitate a acestor dispoziții ca fiind întemeiată, deoarece modalitatea de stabilire și de percepere a tarifelor duce la încălcarea dreptului de proprietate a Oficiului Național al Registrului Comerțului asupra bunurilor sale. Astfel, deși tarifele sunt încasate pentru serviciile prestate de Oficiul Național al Registrului Comerțului, prin oficiile registrului comerțului, acestea sunt vărsate în contul Camerei de Comerț și Industrie a României, "deci veniturile unei persoane juridice nu intră în patrimoniul acesteia, ci al altei entități."

5. În sfârșit, Guvernul apreciază că art.III din lege, prin posibilitatea creată Camerei de Comerț și Industrie a României de a prelua personalul actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale, "în limita structurii organizatorice și a numărului de posturi pe care aceeași entitate le decide", este de natură a afecta dreptul la muncă, încălcând prevederile constituționale ale art.41 și art.53, precum și art.6 pct.1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Pentru aceste argumente, Guvernul consideră că dispozițiile art.I pct.3, art.II pct.1, 3 și 5, art.III și art.V din Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului contravin prevederilor constituționale ale art.20, art.41, art.44, art.53, art.135, art.136 și art.148.

Președintele Camerei Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Sistemul Camerelor de Comerț, reprezentate prin Mihail M. Vlasov - Președintele Camerei Naționale, a depus la dosar un memoriu, înregistrat la Curtea Constituțională sub nr.J6.196 din 17 noiembrie 2009, prin care solicită să se respingă sesizarea, deoarece legea criticată este constituțională.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție și ale art.1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr.47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de cei 56 de deputați.

Din motivarea sesizării, rezultă că autorii acesteia critică art.I pct.3 lit.c) și j) din Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului.

Instanța constituțională trebuie însă să circumstanțieze controlul, deoarece, așa cum reiese din conținutul legii în forma adoptată de Parlament, dispozițiile art.28 alin.(2) lit.c) și j) din Legea camerelor de comerț din România nr.335/2007 nu au fost modificate sau completate prin art.I pct.3 lit.c) și j) din lege.

În legătură cu acest aspect, Curtea reține că, așa cum a statuat în jurisprudența sa, concretizată în Decizia nr.42 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.175 din 23 iulie 1993, art.146 lit.a) teza întâi din Constituție se referă la controlul constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, așa cum au fost adoptate de Parlament, și nu la un text dintr-un proiect de lege sau un amendament propus Parlamentului care nu a fost adoptat de acesta.

Drept urmare, Curtea Constituțională nu este competentă să verifice constituționalitatea textelor din proiectul de lege neadoptate de Parlament și nici nu poate cenzura modul de desfășurare a dezbaterilor legislative.

Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului, lege care are următorul cuprins:

"Art.I. - Legea camerelor de comerț din România nr.335/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.836 din 6 decembrie 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art.1. - (1) Camerele de comerț sunt organizații autonome, neguvernamentale, apolitice, fără scop patrimonial, de utilitate publică, cu personalitate juridică, create în scopul de a reprezenta, apăra și susține interesele membrilor lor și ale comunității de afaceri în raport cu autoritățile publice și cu organismele din țară și străinătate.»

2. La articolul 4, după litera m) se introduce o nouă literă, litera m¹), cu următorul cuprins:

«m¹) ține registrul comerțului;».

3. La articolul 29, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

«(6) Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera Națională îndrumă activitatea curților de arbitraj de pe lângă camerele județene.

(7) Activitatea curților de arbitraj de pe lângă camerele județene se desfășoară conform prevederilor Codului de procedură civilă, ale Regulamentului de organizare și funcționare și ale Regulilor de procedură arbitrată ale Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera Națională.»

Art.II. - Legea nr.26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) Registrul central al comerțului se ține de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, entitate cu personalitate juridică, organizată și funcționând pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, organizație de utilitate publică în înțelesul Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007.»

2. La articolul 8, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (5) și (6), cu următorul cuprins:

«(5) Conducerea Oficiului Național al Registrului Comerțului, respectiv directorul general și directorul general adjunct, și conducerea oficiilor registrului comerțului, respectiv directorul și directorul adjunct, sunt investiți să îndeplinească un serviciu de interes public.

(6) Actele încheiate în exercițiul funcțiunii de persoanele prevăzute la alin.(5) sunt acte de autoritate publică, ele trebuind să poarte parafa și semnătura acestora și produc efecte specifice fără vreo altă formalitate.»

3. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art.9. - (1) Oficiile registrului comerțului se organizează în subordinea Oficiului Național al Registrului Comerțului și funcționează pe lângă fiecare cameră de comerț și industrie județeană, ca organizații de utilitate publică, în înțelesul Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007.

(2) Oficiul Național al Registrului Comerțului se organizează și funcționează pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României.

(3) Oficiile registrului comerțului prevăzute la alin.(1) comunică Oficiului Național al Registrului Comerțului orice înmatriculare sau mențiune operată, în termen de cel mult 10 zile de la efectuare.»

4. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art.10. - (1) Structura organizatorică și modul de funcționare ale Oficiului Național al Registrului Comerțului și ale oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, precum și numărul maxim de posturi ale acestora se stabilesc prin regulament, la propunerea directorului general al Oficiului Național al Registrului Comerțului, aprobat de Colegiul de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României.

(2) Salarizarea personalului Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene se stabilește în condițiile prevăzute de Codul muncii.

(3) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital aferente activității Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene se realizează din tarifele percepute, potrivit prevederilor art.11.

(4) Sumele rezultate din diferența dintre veniturile încasate din activitatea Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României și din activitatea oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene și cheltuielile aferente necesare funcționării acestora se virează în contul Oficiului Național al Registrului Comerțului și se fac venit la bugetul de stat.

(5) Conducerea Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României este asigurată de un director general și un director general adjunct, numiți de președintele Camerei de Comerț și Industrie a României, în condițiile legii.

(6) Conducerea oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene este asigurată de directori și directori adjuncți, numiți de președintele Camerei de Comerț și Industrie a României pe baza concursului organizat în condițiile legii de către camerele de comerț și industrie județene.

(7) Personalul necesar pentru funcționarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului se selecționează prin concurs, potrivit legii. Numirea personalului se face de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.»

5. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art.11. - (1) Pentru operațiunile efectuate, oficiul registrului comerțului percepe tarife stabilite prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Camerei de Comerț și Industrie a României, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

(2) Tarifele percepute potrivit alin.(1) se încasează în numerar sau prin virament în contul special deschis al camerelor de comerț și industrie pentru operațiunile specifice activităților registrului comerțului.»

6. La articolul 12, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(4) Modul de ținere a registrelor, precum și de efectuare a înregistrărilor se stabilește prin norme aprobate prin ordin comun al președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României și al ministrului justiției și libertăților cetățenești.»

7. Articolul 46 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art.46. - Sesizarea instanței pentru aplicarea amenzilor prevăzute la art.44 și 45 se poate face de orice persoană interesată sau din oficiu.»

Art.III. - Personalul actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale se consideră preluat la Oficiul Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, în condițiile prevăzute de art.10 alin.(1) din Legea nr.26/1990.

Art.IV. - În termen de cel mult 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, bazele de date ale Oficiului Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, ale oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale, precum și documentele care privesc activitatea acestora se preiau de către Oficiul Național al Registrului Comerțului și de către oficiile registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, pe bază de protocol de predare-preluare încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești și cei ai Camerei de Comerț și Industrie a României.

Art.V. - Bunurile aflate în dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor registrului comerțului continuă să fie utilizate de către aceste structuri și rămân în proprietatea, administrarea sau folosința Oficiului Național al Registrului Comerțului, în funcție de statutul juridic al acestora la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art.VI. - Până la identificarea unor sedii corespunzătoare pentru funcționarea registrului comerțului, Oficiul Național al Registrului Comerțului și oficiile registrului comerțului vor folosi sediile existente, pe bază de protocol încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești și cei ai Camerei de Comerț și Industrie a României ori, după caz, pe bază de contracte de închiriere, în condițiile Codului civil, cu persoanele care au dreptul de proprietate asupra imobilului.

Art.VII. - (1) În condițiile funcționării defectuoase sau a neîndeplinirii atribuțiilor prevăzute de lege de către oficiul registrului comerțului de pe lângă camera de comerț și industrie județeană, gestionarea acestuia intră în obligația Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României.

(2) Măsura se aplică prin dispoziția președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României.

Art.VIII. - (1) Actele emise de Oficiul Național al Registrului Comerțului și de oficiile registrului comerțului anterior intrării în vigoare a prezentei legi rămân valabile.

(2) Formularele-tip prevăzute de dispozițiile legale, utilizate în activitatea Oficiului Național al Registrului Comerțului, și de către oficiile registrului comerțului, se mențin în continuare, cu schimbarea antetului potrivit prezentei legi, în conformitate cu dispoziția președintelui Camerei de Comerț și industrie a României.

Art.IX. - Cererile adresate Oficiului Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se soluționează în continuare de către Oficiul Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, respectiv de oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale.

Art.X. - Referirile la Oficiul Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, precum și la oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, din cuprinsul tuturor actelor normative se înlocuiesc cu Oficiul Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, respectiv oficiile registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, după caz.

Art.XI. - (1) Legea nr.26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

(2) Legea camerelor de comerț din România nr.335/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.836 din 6 decembrie 2007, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art.76 alin.(1) din Constituția României, republicată."

Prevederile constituționale considerate ca fiind încălcate prin dispozițiile acestei legi sunt art.20, 41, 53, art.135 alin.(2) lit.a), art.136 și art.148 alin.(2), cu următorul cuprins:

- Art.20: "(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.";

- Art.41: "(1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.

(2) Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege.

(3) Durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore.

(4) La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații.

(5) Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate.";

- Art.53: "(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.";

- Art.135 alin.(2) lit.a): "Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;"

- Art.136: "(1) Proprietatea este publică sau privată.

(2) Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

(3) Bogățiile de interes public ale subsolului, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil, de interes național, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de legea organică, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(4) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.

(5) Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.";

- Art.148 alin.(2): "Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare."

De asemenea, autorii sesizării consideră că sunt înfrânate prevederile art.14 alin.(2) și ale art.86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, precum și cele ale art.6 pct.1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, potrivit cărora:

- Art.14 alin.(2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene: "Piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în care libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor este asigurată în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat.";

- Art.86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene:

"(1) În ceea ce privește întreprinderile publice și întreprinderile cărora le acordă drepturi speciale sau exclusive, statele membre nu adoptă și nu mențin nicio măsură care contravine normelor prezentului tratat și, în special, celor prevăzute la articolul 12 și la articolele 81-89.

(2) Întreprinderile care au sarcina de a gestiona serviciile de interes economic general sau care prezintă caracter de monopol fiscal se supun normelor prezentului tratat și, în special, regulilor de concurență, în măsura în care aplicarea acestor norme nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredințată. Dezvoltarea schimburilor comerciale nu trebuie să fie afectată într-o măsură care contravine intereselor Comunității.

(3) Comisia asigură aplicarea dispozițiilor prezentului articol și adresează statelor membre, în cazul în care este necesar, directivele sau deciziile corespunzătoare.";

- Art.6 pct.1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale: "Statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestui drept."

Procedând la examinarea sesizării, Curtea reține că Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului reglementează raporturile dintre Camerele de Comerț și Oficiul Registrului Comerțului.

Principala critică, care se dovedește a fi întemeiată, privește înfrângerea prevederilor constituționale ale art.136 alin.(4) referitoare la concesionarea unui serviciu public și regimul juridic al administrării bunurilor și serviciilor publice.

Sub acest aspect, Curtea consideră că statul trebuie să își asigure mecanisme de control al activității entităților private care îndeplinesc atribuții în legătură cu organizarea unui serviciu public, ținând seama că aceasta este o prerogativă a statului. Or, prin dispozițiile legii

criticate se reglementează în sens contrar, atribuindu-se direct, prin lege, bunuri și servicii publice în administrare privată.

Legea supusă controlului de constituționalitate prevede transformarea Oficiului Național al Registrului Comerțului din instituție publică cu personalitate juridică într-o structură pe lângă o asociație neguvernamentală - Camera de Comerț și Industrie a României - ceea ce echivalează cu abrogarea implicită a dispozițiilor care reglementează actualul statut al acestuia. Or, această modificare fundamentală nu poate opera decât în condițiile respectării principiilor constituționale și normelor europene incidente, precum și a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene, care a condamnat pentru lipsa de transparență o serie de proceduri de atribuire a unor servicii sau lucrări publice de către unele state membre (Hotărârea CJCE Comisia c. Franței din 14 octombrie 2004 și Hotărârea CJCE Comisia c. Germaniei din 18 noiembrie 2004).

Astfel, prestarea activității de o persoană juridică și încasarea tarifelor de către o alta înlătură transparența în gestionarea fondurilor provenite din activitatea registrului comerțului. Taxele și tarifele încasate pentru prestarea serviciului public al registrului comerțului trebuie folosite în scopul îmbunătățirii acestui serviciu, conform voinței legiuitorului.

Curtea observă că actul normativ criticat încearcă să reglementeze atât revenirea registrului comerțului în subordinea camerelor de comerț, cât și modificarea substanțială a procedurii, în sensul efectuării înregistrării de un agent privat, director al Oficiului Național al Registrului Comerțului numit de președintele camerei de comerț, în locul unui agent public independent, judecătorul delegat. Transferul atribuțiilor de înregistrare a societăților comerciale din competența unui judecător delegat în competența unei organizații neguvernamentale, fie ea și de utilitate publică, nu este o măsură de natură să contribuie la întărirea controlului asupra obiectului de activitate al societăților comerciale. Dimpotrivă, acest fapt poate afecta mediul de afaceri, în sensul în care garanțiile de independență, de respectare a legii și interesului public necesare desfășurării activității sunt îndepărtate.

În legătură cu acest aspect, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr.129/2002 pentru modificarea Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, aprobată cu modificări prin Legea nr.505/2003, prin art.I pct.2 a modificat art.9 alin.(1) și (2) din Legea nr.26/1990, în sensul că oficiile registrului comerțului se organizează în subordinea Oficiului Național al Registrului Comerțului și funcționează pe lângă fiecare tribunal, iar Oficiul Național al Registrului Comerțului se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Justiției. Această opțiune a legiuitorului a fost motivată de atributele exercitării autorității publice caracteristice acestui serviciu și de rolul determinant al judecătorului delegat în activitatea de înscriere în registrul comerțului a mențiunilor privind actele și faptele comercianților. De asemenea, reorganizarea registrului comerțului a fost justificată de necesitatea eliminării deficiențelor constatate în activitatea oficiilor registrului comerțului și a neîncrederii comercianților în eficiența modului de organizare, de natură să afecteze relațiile comerciale specifice economiei de piață.

De altfel, având în vedere că registrul comerțului îndeplinește un serviciu public de importanță deosebită în funcționarea pieței interne la nivelul Uniunii Europene, majoritatea statelor membre a stabilit organizarea registrului comerțului sub control public, în diferite forme. Astfel, în 33 de state registrul comerțului este organizat în subordinea unui minister și numai în două state registrul comerțului este ținut de camerele de comerț, însă acestea fie au statut de instituție publică în cadrul administrației publice locale, fie se află sub controlul unui minister.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) din Constituția României, precum și al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr.335/2007 și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 10 decembrie 2009 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

OPINIE SEPARATĂ

Considerăm că sesizarea cu privire la neconstituționalitatea art.II pct.1, pct.3 și pct.5, art.III și art.V din Legea privind modificarea și completarea Legii nr.335/2007 a camerelor de comerț din România și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului trebuia respinsă pentru următoarele argumente:

1. În primul rând, autorii excepției nu au cerut constatarea neconstituționalității întregii legi, așa cum s-a dispus prin decizia Curții, și nici nu există, în principiu, legătură între articolele pretins neconstituționale și celelalte reglementări legale.

a) Referindu-ne la prevederile art.II pct.1, pct.3 și pct.5 și art.V din lege, raportate la art.135 alin.2 lit.a) și art.148 alin.(2) din Constituție, precum și art.14 alin.(2) și art.86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, nu se pune problema unei concesiuni a unor servicii publice, întrucât concesiunea este de natură convențională, având la bază un contract prin care cedentul transmite pe o perioadă determinată concesiionarului dreptul și obligația de a exploata un bun, o activitate sau un serviciu public în schimbul unei redevențe.

Or, în cauză, funcționarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor județene **pe lângă** Camera de Comerț nu presupune încheierea unui contract de concesiune, în înțelesul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii - cap. VII, ci este vorba despre o **opțiune a legiuitorului** privind modul în care se desfășoară o activitate de interes public.

În acest sens, Decizia Curții Constituționale nr.212/2003 a statuat că "activitatea desfășurată de un serviciu public poate fi încredințată unei autorități statale sau unei persoane private ori poate fi transferată în gestiunea unei autorități statale de sine stătătoare, împreună cu bunurile provenite din propriile venituri necesare funcționării sale [...], iar Oficiul Național al Registrului Comerțului nu a fost nici potrivit reglementărilor anterioare (Legea nr.26/1990 - s.n.) parte constitutivă a **Camerei de Comerț și Industrie a României**, ci un serviciu public organizat **pe lângă** aceasta, cu o structură de sine stătătoare".

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, Oficiul Național al Registrului Comerțului este o persoană juridică de utilitate publică, ce funcționează pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, și nu se pune problema schimbării statutului juridic al acestuia, a atributelor cerute de lege pentru a exista ca persoană juridică, a patrimoniului propriu etc. Însă, datorită atribuțiilor specifice, oficiul este legat de o importantă activitate economică, anume cea a societăților comerciale, fapt ce presupune o mai mare legătură între activitatea Camerei de Comerț și Industrie a României, **persoană juridică privată, înființată prin lege**, și Oficiul Național al Registrului Comerțului, **persoană juridică de utilitate publică, în același domeniu**.

Aceste două persoane juridice rămân independente, cu atribuții bine stabilite, nesusceptibile de transfer, ci doar de completare a lor.

În privința încălcării art.136 din Constituție, precizăm că, potrivit legii, bunurile aflate în dotarea (în patrimoniul - s.n.) Oficiului Național al Registrului Comerțului continuă să aibă regimul juridic de proprietate, administrare sau folosință, așa cum acestea sunt la data intrării în vigoare a legii. Nu se pune problema trecerii bunurilor proprietate publică în proprietatea unei persoane de drept privat pentru că, așa cum a statuat

Curtea Constituțională prin Decizia nr.212/2003, "Existența acestor bunuri în proprietatea Camerei de Comerț și Industrie a României ar constitui o depășire a obiectului de activitate a acesteia". Camera de Comerț și Industrie a României nu are un drept de proprietate asupra bunurilor aflate în dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și a celor județene, ele rămânând în proprietatea, administrarea sau folosința acestora, așa cum precizează legea.

b) **Art.II pct.5 din lege, referitor la art.11 alin.1 din Legea nr.26/1990**, contravine, în opinia autorilor sesizării, art.136 din Constituție, deoarece "tarifele percepute de Oficiul Național al Registrului Comerțului se fac venit la bugetul Camerei de Comerț și Industrie a României". Autorii sesizării susțin că, deși Oficiul Național al Registrului Comerțului este o

entitate nouă căreia i se recunoaște personalitatea juridică, prin modul de reglementare este lipsită de elementele constitutive esențiale.

Tarifele percepute de Oficiul Național al Registrului Comerțului nu se fac venit la bugetul camerelor, sub nicio formă, ci se încasează într-un cont al Camerei de Comerț și Industrie a României special deschis, pentru operațiunile specifice acestuia, iar veniturile realizate vor asigura resursele materiale pentru funcționarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, precum și pentru salarizarea personalului angajat.

În acest sens, art.10 alin.(3) și (4) din lege prevede că

"(3) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital aferente activității Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene se realizează din tarifele percepute, potrivit prevederilor art.11.

(4) Sumele rezultate din diferența dintre veniturile încasate din activitatea Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României și din activitatea oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene și cheltuielile aferente necesare funcționării acestora se virează în contul Oficiului Național al Registrului Comerțului și se fac venit la bugetul de stat.", neîncălcându-se sub nicio formă dreptul de proprietate al acestuia.

Prin această lege nu se creează o entitate nouă, Oficiul Național al Registrului Comerțului rămâne aceeași persoană juridică și, potrivit art.II pct.6 "modul de ținere a registrelor, precum și de efectuare a înregistrărilor se stabilesc prin norme aprobate prin **ordin comun al președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României și al ministrului justiției și libertăților cetățenești.**

Aceasta demonstrează că legea subordonează Oficiul Național al Registrului Comerțului atât față de Camera de Comerț și Industrie a României, cât și față de o autoritate publică, și anume Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, întrucât este vorba de o importantă activitate economică, și anume cea comercială.

c) Autorii consideră că **art.II pct.5** contravine și normelor comunitare în ceea ce privește fixarea tarifelor prestate de structurile Oficiului Național al Registrului Comerțului, punând Guvernul în imposibilitatea aducerii la îndeplinire a normelor comunitare în materie și Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești în imposibilitatea de a-și îndeplini atribuțiile sale pentru respectarea acquis-ului comunitar.

Art.11 alin.(1), modificat prin art.II pct.5, prevede că pentru operațiunile efectuate, Oficiul Național al Registrului Comerțului percepe **tarife stabilite prin hotărâre a Guvernului**, este adevărat, la propunerea Camerei de Comerț și Industrie a României, **dar cu avizul Ministerului Finanțelor Publice**, deci sub autoritate statală. Așadar, nu se pune problema că această lege ar încălca condițiile impuse de Uniunea Europeană.

Mai mult, art.148 alin.(4) și alin.(5) din Constituție prevede că Parlamentul, Președintele, Guvernul și autoritatea judecătorească *"garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din acordul de aderare"* și nu Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești.

2. Autorii sesizării consideră că **art.III din lege** este contrar dispozițiilor art.20 din Constituția României, prin raportare la prevederile art.6 pct.1 din Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, precum și la prevederile constituționale din art.41 și 53.

Se arată că preluarea personalului actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor județene se face în raport cu numărul maxim de posturi stabilit de colegiul de conducere a Camerei de Comerț și Industrie a României și astfel "se încalcă dreptul fundamental la muncă al acestora și principiile aplicabile protecției salariaților în cazul transferului de întreprinderi".

Nu este vorba de un transfer de întreprinderi în sensul prevederilor art.4 lit.d) din Legea nr.67/2006, Oficiul Național al Registrului Comerțului și oficiile județene nefiind trecute în componența Camerei de Comerț și Industrie a României, ci funcționează **pe lângă** acestea, iar potrivit art.II pct.4 *"structura organizatorică și modul de funcționare ale Oficiului Național al Registrului Comerțului și ale oficiilor Registrului Comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, precum și numărul maxim de posturi ale acestora se stabilesc prin regulament la propunerea directorului general al Oficiului Național al Registrului Comerțului, aprobat de Colegiul de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României, iar salarizarea persoanelor se stabilește în condițiile prevăzute de Codul muncii, neafectând sub nicio formă statutul personalului angajat"*.

În acest sens, în Decizia Curții Constituționale nr.212/2003 s-a statuat că "existența serviciilor publice înființate (stabilite - s.n.) prin lege sau alte acte normative poate înceta, în

mod simetric, tot prin lege sau alte acte normative". Tot astfel, activitatea desfășurată de un serviciu public poate fi încredințată unei autorități statale sau unei persoane juridice private.

3. În privința neconcordanței unor dispoziții criticate cu Legea concurenței nr.21/1996, republicată, și cu Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate.

Judecător,
prof.univ.dr. **Aspazia Cojocar**

Judecător,
prof.univ.dr. **Tudorel Toader**

Judecător,
Puskás Valentin Zoltán